

LBRIS

We know
books

JENNIFER L.
ARMENTROUT

UN
SUFLET
DE
SÂNGE
ȘI
CENUȘĂ

Traducere din limba engleză
BIANCA PAULEVICI

LITERA
București

În prezent I

Dinspre coridorul întunecat se simți un miros dulceag, dar stă-tut. Mi-am întors brusc capul spre sunetul de pași ușori și rapizi, ducându-mi în același timp mâna la șold și scoțând pumnalul din hematit din teacă.

O femeie vampir țâșni printre pilonii de gresie, intrând în fugă în încăperea luminată de felinare a criptei aparent nesfârșite de sub castelul Wayfair: o străfulgerare de păr lung închis la culoare, piele de alabastru și mătase stacojie.

Nici o urmă de ezitare. Nici eu, nici Kieran nu le acordaserăm libertate de mișcare de când intraserăm în subteran.

Am azvârlit pumnalul spre partea cealaltă a încăperii. Lama din hematit își găsi ținta și se împlântă adânc în pieptul ei, trântind-o pe Ascendentă pe spate și curmându-i țipătul ascuțit insuportabil, al naibii de îngrozitor. O pânză de crăpături se formă numaidecât pe trupul Ascendentei, întinzându-i-se peste obraji și în jos pe gâtlej. Pielea ei se crăpă, apoi ei se despică, desprinzându-se de pe oase și preschimbându-se în praf. Într-o clipită, pumnalul căzu zgomotos pe podeaua de piatră, lângă un morman de mătase.

– Cas, rosti ea ca un suspin, iar buzele mi se curbară într-un zâmbet, în pofida frustrării cu care șoptise cuvântul.

Nu mă puteam controla când Poppy îmi spunea așa. Uneori, când o auzeam, pieptul mi se strângea, dar mă simțeam ușor ca aerul.

Alteori, mă întăream al naibii de tare. Însă mereu ea mă făcea să zâmbesc.

– Ascendenta nu ne-a atacat, zise Poppy.

– Fugea spre noi. M-am dus spre locul în care se afla pumnalul și l-am ridicat.

– Sau fugea *de* noi, sugeră ea.

– E și ăsta un mod de a privi lucrurile. Mi-am șters pumnalul de cracul pantalonului, l-am vârât în teacă și m-am întors spre ea – și al naibii să fiu de nu mi se tăie răsufllarea.

Fiecare centimetru din trupul lui Poppy era o dovadă că tocmai dusese o bătălie înspăimântătoare. Obrajii, mâinile și hainele îi erau mânjite de sânge și murdărie, ca să nu mai pomenim despre ce-i acoperea picioarele goale. Cosița în care își împletise forțat părul neascultător i se desfăcuse aproape de tot, iar șuvițele luceau ca un vin roșu îndrăzneț în lumina slabă a felinarelor cu gaz, revărsându-i-se peste umeri și în jos pe spate.

Și totuși, era atât de-al naibii de frumoasă pentru mine.

Sufletul mea pereche.

Regina mea.

Nu o zeiță simplă, ci una primitivă: zeița primitivă a sângelui și a oaselor. A vieții și a morții.

Mă străbătu o undă de șoc și mai că m-am împleticit. Se întâmpla tot la câteva minute de când își dezlănțuise puterea primitivă asupra Reginei de Sânge. Presupuneam că avea să treacă al naibii de mult timp până să se oprească.

– Însă ultimul lucru pe care ar trebui să-l facă cineva care nu vrea să sfârșească într-un morman de praf este să alerge spre tine. Am făcut o plecăciune și am adăugat: Regina mea.

Poppy clipi lent, vădit neimpresionată de cavalerismul meu. Asta mă făcu să zâmbesc și mai tare, iar buzele pline îi zvâcniră în timp ce se chinui să își înăbușe un rânet, lăsând să se întrevadă o urmă de canin ascuțit.

Mi-am plecat capul și am privit-o drept în ochi, lovit de dorință. De fiecare dată când îi întrezăream colții, îmi doream să îi simt înfigându-se în carnea mea. *Corecție:* îmi doream să îi simt înfigându-se în carnea mea în timp ce eu eram îngropat adânc în ea.

Cineva își dresese glasul.

– Putem continua? întrebă o voce seacă, răgușită. Sau ați vrea să vă oferim un moment de intimitate?

Poppy se îmbujoră, iar chipul i se umplu de culoare, o culoare care-i lipsise de când sosiserăm la Wayfair. Mi-am întors privirea spre cel care vorbise.

Bărbatul cât un munte, cu părul negru-argintiu, ridică dintr-o sprânceană.

Afurisitul de Nektas, cel mai vârstnic și fără îndoială cel mai periculos dintre dragonini, începea să mă calce pe nervi.

Privindu-l drept în ochi, mi-am controlat dorința pe care o simțeam pentru soția mea. Nu din cauza prezenței lui. Nici măcar pentru că ne aflam acolo, jos, în căutarea tatălui ei, ci din cauza lui Poppy.

Ceva nu era în regulă.

M-am dus din nou lângă ea și Delano, care era mereu în alertă și care stătuse pe lângă noi în forma de vârcolac.

– Ești pregătită?

Încuviință din cap și se puse din nou în mișcare, probabil simțind podeaua rece ca gheața sub picioarele-i goale. Mă oferisem să o car.

Drept răspuns, îmi aruncase o privire cu care se asigurase că nu aveam să o întreb din nou. Deși asta nu-l împiedicase pe Kieran să-i facă aceeași ofertă. Promise o privire de avertizare similară, genul de privire care te făcea să vrei să-ți protejezi bijuteriile familiei. Din fericire pentru noi, cel mai probabil Poppy prefera să avem părțile cu pricina nevătămate.

Ne-am continuat drumul, fără să-mi iau ochii de la ea.

În Templul Oaselor, înainte ca ea să dezlănțuie iadul asupra Reginei de Sânge, privisem cu o groază de nestăpânit cum o lumină pură îi făcuse armura să explodeze. Fără ca eu să fi putut să fac ceva. O singură dată mă mai încercase un astfel de sentiment de teamă: când fusese lovită de fulger în Ținuturile Pustii, iar eu privisem cum viața se scurgea din ea. Simțisem aceeași teroare mai devreme, când văzusem cum îi curgea sânge din gură. *Se schimbă*, chiar dacă preț de câteva secunde; pielea îi devenise un caleidoscop de lumini

și umbre, în spatele ei creionându-se conturul unor aripi arcuite. Mi-a adus aminte de statuile înaripate ce păzeau Orașul Zeilor din Câmpiile Elizee.

Apoi, o privisem distrugând-o pe Isbeth.

Nici unul dintre noi nu avea să-i ducă dorul femeii ăleia, însă Regina de Sânge fusese mama lui Poppy.

La un moment dat, avea să-și dea seama că-și ucisese mama, ceea ce avea să-i stârnească un amalgam de emoții complicate.

Iar eu aveam să-i fiu alături. La fel și Kieran.

Acesta mergea de cealaltă parte a ei, făcând exact același lucru ca mine. Tot la câteva clipe, arunca o privire spre ea, un amestec de grijă și uluire străfulgerându-i chipul mânjit de sânge.

Arăta îngrozitor. Și eu la fel.

Veșmintele noastre și resturile de armură erau sfărțecate în urma luptei. Știam că eram tot pătat de sânge – o parte era al meu, o altă parte provenea de la dakkai. Restul erau stropi uscați de la cei care fuseseră doborâți, cei care muriseră, dar nu rămăseseră morți.

M-am uitat la Delano, care mergea tăcut în urma noastră. Deși cei mai mulți vârcolaci și ceilalți străbăteau în prezent Carsodonia căutându-i pe Ascendenți și pe fratele meu, el alesese să o urmeze pe Poppy.

Când Delano își înalță capul și mă privi cu ochii săi palizi și luminoși, mă încercă o senzație stranie pe care n-am reușit nicicum să o alung. M-am întrebat dacă viața redată celor căzuți în luptă fusese un dar care le putea fi luat în orice clipă. Nu aveam nici un motiv întemeiat să simt asta. Din spusele lui Nektas, zeii primitivi ai vieții și ai morții nu doar că știau ce însemna să redai viața atât de multor ființe, ci și sprijineau acest lucru.

În plus, senzația aceea de neliniște se putea datora mai multor lucruri. În momentul de față, ne deplasam prin cuibul inamicului și, deși nici unul dintre servitorii muritori sau gardienii regali rămași la Wayfair nu se împotriveau când pătrunseserăm în castel, iar până acum întâlniserăm doar trei Ascendenți în subteran, nici unul dintre noi nu se simțea confortabil aici. Wayfair nu ne aparținea. Nu avea să ne aparțină niciodată.

Un alt lucru la care mă gândeam în clipa aceea era fratele meu, care se afla undeva în depărtare, urmărind-o pe Millicent, care se întâmpla să fie sora lui Poppy. Și nici unul dintre noi nu știa ce părere avea Millicent despre mama lor.

Pe de altă parte, din experiența mea personală cu Millie, aveam impresia că mai niciodată nu știa ce părere avea despre un lucru.

Mai era și faptul că zeii primitivi care erau bunicii lui Poppy nu mai dormeau și, din câte îmi dădeam seama, oricare dintre ei ar fi putut pătrunde oricând ar fi vrut în tărâmul muritorilor.

Și apoi, mai era Callum, rahatu' ăla de Revenant auzit de care încă trebuia să mă ocup, ceea ce mă aducea la probabil cel mai îngrijorător punct de pe lista mea. Da, învinseserăm Coroana de Sânge, însă adevărata bătălie încă ne aștepta. Reușiserăm doar să-l împiedicăm pe Kolis, primul și adevăratul zeu primitiv al morții, să se întreprinde. Totuși, era liber, era treaz și nu era singurul. Toate aceste lucruri erau chestiuni importante și presante, însă...

Mi-am întors încă o dată privirea spre chipul lui Poppy și pieptul mi se strânse din nou. Cicatricea subțire și zimțată de pe obrazul ei și cea care-i străbătea fruntea și sprânceana ieșeau în evidență mai tare ca oricând. Era palidă, mai palidă ca atunci când își venise în simțiri în templu. Și n-ar fi trebuit să fie invers? N-ar fi trebuit ca pielea ei să devină mai rozalie? În afară de îmbujorarea trecătoare de mai devreme, acest lucru nu se întâmplase, iar asta mă îngrijora cel mai tare.

Poppy își întoarse capul spre mine. Privirile ni se întâlniră. Irisurile ei aveau culoarea ierbii de primăvară acoperite de rouă și erau străbătute de fășii argintii vibrante: *eather*. Oare era o închipuire a mea sau dungile acelea luminoase deveniseră mai strălucitoare în timpul scurs ca să ajungem la Wayfair? Buzele pline i se curbară într-un zâmbet liniștitor și am știut numaidecât că îmi simțise îngrijorarea, fie pentru că o proiectam, fie pentru că mă citea pur și simplu – ne citea pe toți cei din preajma ei.

M-am întins și am luat-o de mână. Mi-am simțit pieptul strângându-se și mai tare. Mâna ei, mult mai mică decât a mea, era rece. Nu rece ca gheața, dar nici caldă.

– Te simți bine? am întrebat-o încet, deși vocea îmi răsună prin încăperea cavernoasă.

Poppy încuviință din cap.

– Da. Mă cercetă cu privirea, încruntându-se. Dar tu?

– Mereu, am murmurat, aruncând o privire spre Kieran.

În privire i se citea mai degrabă îngrijorare decât uimire. Fără să fie nevoie să spun ceva, se apropie o idee de Poppy.

Ceva nu era în regulă.

Începând cu Nektas, care înainta în tăcere de cealaltă parte a lui Kieran. Poppy întrebese mai devreme dacă ceea ce devenise, o Primitivă care nu existase până atunci, era un lucru bun sau rău. Eu știam deja răspunsul, dar ce-i spusese Nektas?

„Încă nu putem ști.“

Da, nu-mi plăcea deloc.

Nu-mi plăcea nici expresia pe care o avea când o privea pe Poppy. Îmi aducea aminte de cum ne uitam cu toții la Malik – de parcă n-am fi fost siguri că puteam avea încredere în el. Nimeni nu voia ca un dragonin să-l privească așa.

Poppy se opri brusc la intrarea într-un coridor lung și întunecat. În zona asta se simțea un miros de mucegai, care amenința să-mi trimită mintea în unghere mai întunecate și mai reci. N-am permis să se întâmple asta. Nu era momentul potrivit pentru astfel de rahaturi.

Poppy își trase mâna din a mea și se întoarse spre noi.

– Bun... De ce se uită toată lumea la mine? întrebă ea, punându-și mâinile în șolduri și ridicându-și bărbia. S-a schimbat ceva la mine și nu mi-am dat seama?

– În afară de colții tăi adorabili? i-am zis eu.

Miji ochii la mine, dar am zâmbit larg când i-am văzut pielea din jurul gurii mișcându-se când își trecu limba peste dinții de sus. Apoi se înfioră, probabil din cauză că-și mușcase din nou limba.

– În afară de asta.

Kieran nu spuse nimic, iar Delano se lăsă pe etichetele din spate, dând din coadă pe podeaua de piatră. Nu prea am priceput ce voia să însemne asta.

– Îmi închipui că te privesc cu îngrijorare, răspunse Nektas cu vocea răgușită.

– De ce? întrebă Poppy, uitându-se când la Kieran, când la mine. Oare eu n-ar trebui să fiu ultima voastră grijă?

– De fapt... rosti Nektas târăgănat.

Kieran își întoarse brusc capul spre dragonin și nările i se umflară, ceea ce-mi aminti de un alt lucru pe care ni-l spusese Nektas în templu. Înțelesul apăsător al cuvintelor lui când ne zisese că am face bine să ne asigurăm că Poppy se transformase în ceva *bun*.

– Eu n-aș zice că ești ultima grijă pe care ar trebui s-o aibă cineva, continuă Nektas, ci mai degrabă... a doua.

– Ce vrea să însemne asta? întrebă Kieran.

Nektas îl privi scurt pe vârcolac.

– Kolis e principala noastră grijă. Își înclină capul. Șuvițe de păr lungi, argintate i se revărsară peste umărul gol, lăsând să se întrevedă solzii ușor ieșiți în relief. Iar ea ar trebui să fie a doua voastră grijă, adăugă el.

Poppy se încruntă.

– Nu sunt de acord. Cred că tatăl meu și fiica ta sunt la egalitate pentru primul loc, urmați de Kolis. Eu nici măcar n-ar trebui să fiu pe lista de îngrijorări.

Nektas dădu să spună ceva.

– Eu, unul, aș avea grijă la cum răspund, l-am avertizat eu.

Dragoninul străvechi își întoarse lent capul spre mine. Privirile ni se întâlneau. Pupilele verticale i se micșorară până ajunseră două fășii negre subțiri pe fundalul albastru vibrant.

– Interessant.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

– Ce anume?

– Tu, răspunse el. Delano își pleoști urechile în tăcerea încordată care urmă după acel cuvânt. Ai pășit în fața ei, de parcă ai crede că are nevoie să o protejezi, adăugă Nektas.

Nu îmi dădusem seama că o făcusem. La fel făcuseră și Kieran, și Delano.

– Și?

Poppy oftă în spatele nostru.

– E înțelept din partea ta. Până și cele mai puternice ființe au nevoie, uneori, de protecție, mă sfătui Nektas, dar nu e cazul în momentul de față.

– Nu sunt așa convins. Îmi țineam mâna pe mânerul pumnalului prins în dreptul soldului. Era de-a dreptul inutil în fața unui dragonin, dar i-aș fi provocat ceva durere.

– Serios că nu e nevoie de toate astea, începu Poppy.

– Nici de asta nu sunt așa convins. Simțind că se mișca spre dreapta mea, am ocolit-o și am continuat să-l privesc pe Nektas în ochi. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie cine ești. Nu trebuie să-ți faci deloc griji în privința ei.

Dragoninul zâmbi strâmb și mai trecu un moment prea lung de tăcere.

– Semeni mult prea mult cu el.

– Cu cine? întrebă Poppy.

Pupilele i se dilată.

– Cu cel din care se trage spița lui.

– Ce naiba? bombăni Kieran pe sub mustață, după care spuse mai tare: Cine era?

Un zâmbet slab se creionă pe chipul dragoninului.

– Vrei să spui cine e.

M-am încruntat.

– Voi avea nevoie...

Un huruit jos mă întrerupse. Delano se ridică și privi în jur în timp ce sunetul creștea în intensitate, devenind tot mai adânc. Mi-am întors brusc privirea spre Kieran. Acesta se răsuci chiar pe când podeaua de sub picioarele noastre începu să se cutremure. M-am întors spre Poppy.

Avea ochii verzi-argintii larg cășcați.

– Ce e?

Nori de praf coborâră ca o ninsoare din tavanul înalt, acoperindu-ne umerii și podeaua. Huruitul se auzi mai tare și întregul castel se cutremură.

– Nu sunt eu de vină, strigă Poppy pe deasupra zgomotului, ridicându-și mâinile. Jur!

Mi-am întors iute privirea spre tavan: fisuri subțiri își făcură brusc apariția în piatră.

– La naiba!

Am țâșnit în față. Delano făcu la fel în timp ce am apucat-o pe Poppy. Pe stâlpi apărură crăpături care înaintară rapid pe lungime. Temându-mă că întregul castel avea să se prăbușească naibii peste noi, primul meu gând fu la ea. Am îmbrâncit-o pe Poppy între mine și Kieran, iar Delano se lipi de picioarele ei. Poppy țipă în timp ce am prins-o cu toții ca într-o cușcă, folosindu-ne trupurile pentru a-l proteja pe al ei în caz că tavanul avea să se prăbușească peste noi.

Delano scânci când se auzi ceva greu căzând zgomotos undeva în bârlogul subteran. Se lăsară și mai mulți nori grei de praf. Huruitul se înteti, până fu singurul zgomot care se mai auzi, și tărâmul însuși se cutremură...

Apoi se opri. Se opriră toate.

Huruitul. Crăpatul pietrei și al tencuiei. Prăbușirea unor obiecte care probabil erau foarte importante, cum ar fi grinzi de susținere. Pur și simplu, încetă totul la fel de rapid precum începuse.

– Aăm, se auzi vocea înăbușită a lui Poppy. Abia pot respira.

Îi zăream doar creștetul capului sub brațele mele și ale lui Kieran. Nu eram tocmai pregătit să le cobor.

– Nu a făcut-o ea, zise Nektas, cu o mină amuzată. Ci ei.

– Ei? repetă Kieran, coborându-și ușor brațele de pe Poppy.

– Zeii, clarifică dragoninul. Probabil că unul dintre ei s-a trezit în apropiere.

Probabil că unul dintre ei s-a...

Poppy țâșni ca săgeata de sub mine, cu ochii încă larg cășcați, însă de data aceasta aprinși de nerăbdare.

– Penellaphe, icni ea, uitându-se când la Kieran, când la mine. Îți amintești? Ziceai că zeița Penellaphe doarme sub ateneul orașului! Îi îmbrânci brațul lui Kieran, făcându-l pe acesta să se împletească un pas în spate. Ups. Scuze! zise ea.

– E în regulă. Kieran își recăpătă echilibrul, zâmbind larg. Și, da, așa am spus.

Ea se întoarse spre Nektas.

– O putem vedea? Adică, după ce îl eliberăm pe tatăl meu și aflăm unde se află Jadis. Vezi tu, am fost botezată...

– După zeița care a vorbit despre tine cu nespuse de multă vreme înainte să te naști, încheie Nektas. Prima care te-a numit Vestitoarea și Aducătoarea de Moarte. O profeție pe care ai îndeplinit-o.

Poppy își coborî lent brațele pe lângă corp.

– Păi, dacă pui problema așa... Strânse din buze și adăugă: Cred că m-am răzgândit.

Nu mi-am dorit niciodată să pocnesc pe cineva mai mult decât îmi venea să-l pocnesc pe dragonin pentru că-i furase lui Poppy acea scurtă clipă de entuziasm.

Nektas chicoti.

– Sunt convins că va vrea să te cunoască. Cu toții vor vrea, la momentul potrivit, zise el și chipul i se îmbună într-un fel pe care nu-l mai văzusem la el până atunci. Ar trebui să ne urnim, în caz că sunt și alții care dormitează în capitală. Nu vreau să fiu aici, jos, dacă se întâmplă din nou, adăugă el.

Avea dreptate. Nici unul dintre noi nu își dorea asta.

– Apropo, zise el, uitându-se la mine și la Kieran în timp ce ne puneam din nou în mișcare, voi doi sunteți... adorabili.

Kieran se încruntă în timp ce-și scutură praful de pe umăr.

– Nu cred că mi-a mai zis cineva până acum că sunt adorabil, dar mersi. Se opri, apoi adăugă: Cred.

Dragoninul chicoti din nou.

– Toți trei v-ați repezit să o protejați. Făcu semn din cap spre Delano, care mergea la trap lângă Poppy în vreme ce ea ne conduse pe un alt coridor, mai îngust. Aici, se prăbușise o coloană, sprijinindu-se acum pe alta. Pe ea, singura persoană care ar supraviețui dacă s-ar prăbuși o clădire, adăugă Nektas.

Nici măcar nu mă gândisem la asta.

Poppy rânji.

– Chiar a fost oarecum adorabil.

Kieran puffni și puteam să jur că i-am văzut obrazii de un maro-deschis înroșindu-i-se.

– Și inutil în multe feluri, continuă Nektas. Voi trei sunteți legați, nu-i așa?

Delano își ciuli urechile în timp ce Poppy își întoarse capul spre el. Căpătă din nou un strop de culoare în obraji. Delano dădu din coadă. Era limpede că-i comunicase ceva intrigant prin intermediul *notam*-ului primitiv. Trebuia să-l întreb mai târziu despre asta.

– Da, răspunse ea, dar cred că va dura o vreme ca să ne amintim că, dacă eu sunt bine, atunci toți trei suntem bine.

– Nu, zău, zise Kieran, făcându-mă să zâmbesc larg.

Însă expresia cu pricina dispăru, pentru că, de cum îmbujorarea i se estompă, paloarea pielii ei deveni și mai evidentă.

„Ceva e în neregulă.“

Sentimentul acela se intensifică pe măsură ce înaintam, pătrunzând tot mai adânc în labirintul subteran de încăperi și coridoare pe care le străbătuse Poppy pe când fusese copil. Nu reușeam să identific de ce mă simțeam așa. Simțeam în continuare o apăsare în piept și gâtulejul strâns...

Clic. Clic. Clic.

Poppy se opri din nou. De data aceasta, își desfăcu și își strânse mâinile pe lângă corp. Mi-am mutat privirea dinspre ea spre coridorul aflat dinaintea noastră. Mai în față, o strălucire slabă se revărsa pe coridor, alungând umbrele.

Sunetul acela. L-am recunoscut cu toții. Îl mai auzisem, în Oak Ambler. Răpăit de gheare pe piatră.

Nektas o porni înainte, cu pași repezi și siguri, în timp ce Poppy încremenii locului. Am atins-o pe umăr, atrăgându-i atenția asupra mea.

– Ești în regulă? am întrebat-o.

De data aceasta, nu mă refeream la cum se simțea fizic.

Poppy încuviință și înghiți în sec, privindu-l pe Nektas. Acesta se opri la marginea luminii, întorcându-și capul spre noi.

– Ești sigură? întrebă Kieran, cercetând-o cu privirea pe Poppy.

– Mda. Da. Își dresse glasul și adăugă: Doar că... e tatăl meu și nu știu ce să cred sau să spun.

O înțelegeam.

Poppy avea un tată pe care și-l amintea: Leopold. Bărbatul pe care urma să-l elibereze era un străin pentru ea, chiar dacă în tinerețe își petrecuse timpul căutându-l – cineva care fusese ținut

prizonier mult prea mult timp. Și eram convins că era împărțită între entuziasm și vină, având impresia că necinstea într-un fel amin-tirea lui Leo, și regret pentru că nu înțelesese mai repede cine anume fusese ținut captiv sub Wayfair și în Oak Ambler. O persoană ar fi fost tulburată doar gândindu-se la toate aceste lucruri, darămite să acționeze în baza lor.

I-am cuprins obrazul cu palma și i-am întors chipul spre mine. Am zâmbit, chiar dacă senzația de apăsare din piept și din gâtlee se intensificase. Avea pielea atât de-al naibii de rece.

– Nu trebuie să simți sau să te gândești la vreun lucru în clipa de față. Trebuie doar să te asiguri că e liberat. Am adăugat apoi cu voce joasă: Nu trebuie să-l vezi deloc dacă nu ești pregătită. Nu te va judeca nimeni pentru asta.

Kieran încuviință din cap.

– Îți vom fi alături oricum.

Poppy se uită la noi, apoi își concentrează atenția asupra lui Nektas. Mi-am trecut degetul mare peste maxilarul ei. Poppy se înfioră ușor, după care trase adânc aer în piept. Își îndreaptă umerii și am știut ce hotărâse înainte să vorbească.

– Sunt pregătită.

– Desigur, am murmurat eu, aplecându-mă și sărutând-o pe tâmpla rece. Atât de curajoasă, am adăugat.

– Nu știu ce să zic în privința asta, spuse ea, însă încuviință din cap. Dar voi fi, adăugă.

Kieran zâmbi, ridicându-și mâna.

– Ca întotdeauna.

O atinse pe celălalt obraz și căscă ușor ochii. Mă privi brusc pe deasupra ei. Simțise cât de rece îi era pielea. Am încuviințat scurt din cap.

– Sunt pregătită, repetă Poppy, îndepărtându-se de noi.

Se urni, cu Delano alături.

Noi am rămas în spate, preț de o clipă. Kieran îmi vorbi cu voce prea înceată ca Poppy să-l audă:

– De ce naiba are pielea atât de rece?

– Nu știu, am zis, dar ceva...

– Nu e în regulă.

Mi-am întors brusc privirea spre el.

– Și tu simți asta?

– Da. În piept și aici, zise, arătând spre gâtlee.

La naiba!

Asta nu mă făcea să mă simt deloc mai bine, însă nu era momentul potrivit ca să înțeleg ce se petrecea. Îi spuseseam lui Poppy că aveam să-i fim alături, așa că ne-am mișcat amândoi dosurile și ne-am alăturat ei chiar când ea și Delano ajunseră lângă Nektas.

Răpăitul se întetise.

– Știi că nu ți-e ușor, zise Nektas, privind în jos spre Poppy. O rostise aproape în șoptă. Nu va fi ușor nici pentru el. Ires a fost mereu... Clătină din cap, apoi adăugă: Ar trebui să ne grăbim.

Mi-am dat seama că Poppy voia să-l întrebe ce fusese pe cale să spună, dar, în schimb, pași în lumină și se întoarse. Zgârieturile de gheare pe piatră se opriră. Am urmat-o cu toții, bătăile inimii întinându-mi-se, în ritm cu ale ei. Mi-am ridicat privirea dinspre ea, spre ceea ce ne aștepta în față.

În mijlocul unei încăperi luminate cu lumânări se afla o cușcă. În spatele barelor negre, probabil făcute din piatră de umbre, se afla o felină mare și gri, ai cărei ochi verzi și luminoși erau ațintiți asupra lui Poppy, la fel ca în Oak Ambler. Nu mă îndoiam cătuși de puțin că știuse și atunci cine era Poppy pentru el.

Probabil știuse și în urmă cu mulți ani.

– Pe toți zeii, icni Nektas și făcu ochii mari, în timp ce pielea din jurul gurii i se întinse când îl văzu pe Ires.

Zeul nu arătase atât de tras la față când îl văzusem ultima dată. Prin blana gri ponosită i se zăreau coastele. Avea abdomenul supt. Tendoanele de la gât i se încordară când își întoarse brusc capul spre Nektas.

Ires reacționează când îl văzu pe dragonin și sări slăbit pe bare, în timp ce privi cu ochii încă luminoși ba la Nektas, ba la Poppy pe când aceștia intrau în încăpere.

– Sunt farmece protectoare? întrebă Kieran, observând semnele gravate pe tavanul și pe podeaua din piatră de umbre, simboluri și litere în limba atlantiană străveche – limba zeilor.